

Asia: VN/1752/2025

Luonnos hallituksen esitykseksi eduskunnalle EU:n pakkaus- ja pakkausjäteasetuksen täydentämistä koskevaksi lainsäädännöksi

Laki jätelain muuttamisesta ja pykäläperustelut

9 §. Tuotteita koskevat huolehtimisvelvollisuudet ja kiellot

Ehdotuksen mukaan jätelain 9 §:n 3 momenttiin lisättäisiin informatiivinen viittaus pakkaus- ja pakkausjäteasetukseen (EU) 2025/40 (jäljempänä PPWR).

Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (Tukes) esittää harkittavaksi, olisiko viittaus PPWR:ään syytä lisätä tämän ohella tai sijasta jätelain 2 §:n 5 momenttiin vastaavasti kuin akkuasetuksen kanssa on menetelty. Jätelain 2 §:ään lisättiin viittaus akkuasetukseen perustellen lisäystä sillä, että tätä kautta jätelain soveltamisalaa laajennettiin koskemaan yleisesti akkuasetuksen täytäntöönpanoa (ks. HE 103/2024 vp).

Tukes myös huomauttaa, että jätelain 9 §:n 1 momentissa on säännöksiä pakkaamisesta, jotka vaikuttavat osittain päällekkäisiltä PPWR:n 10 artiklan mukaisten pakkausten minimointivelvoitteiden kanssa. Selvyyden vuoksi tulisi tarkastella, onko näitä säännöksiä tarpeen muuttaa tai kumota viimeistään vuoteen 2030 mennessä. Samalla voi olla syytä harkita, tuleeko pykälän otsikkoon lisätä myös sana ”pakkaus” tuotteen ohella (vrt. pakkauksen määritelmä PPWR 3 artikla 1 kohta 1 alakohta, jossa viitataan tuotteen säilyttämiseen tarkoitettuun esineeseen).

Jos viittaus PPWR:ään halutaan säilyttää 9 §:n 3 momentissa, tulisi 3 momenttia tarkentaa nykyisestä huomioimalla, että pakkauksia koskevat vaatimukset (PPWR 5–12 artiklat) velvoittavat pääasiassa pakkauksen maahantuojaa tai valmistajaa, ei ainoastaan tuotteen markkinoille saattajaa ja jakelijaa. Voi olla myös tilanteita, että pakkauksen valmistaja ei ole markkinoille saattaja.

Ehdotetussa muodossaan viittaus PPWR:ään ei näin ollen vaikuta täysin riittävältä ja se voi aiheuttaa epäselvyyttä sekä toimijoille että valvontaviranomaiselle.

22 §. Valtion viranomaiset

Ei lausuttavaa.

24 a §. Markkinavalvonta

Huomioiden PPWR:n säännösten osittainen päällekkäisyys ns. kontaktimateriaalipakkauksia koskevien vaatimusten kanssa, Tukes pitää viranomaisten toimintaedellytysten ja resurssien käytön kannalta tärkeänä, että pykälään on lisätty Ruokavirastolle tehtävä antaa tarvittaessa asiantuntija-apua muille viranomaisille kontaktimateriaalipakkauksia koskevassa valvonnassa. Tämä asiantuntija-apu tulisi olla maksutonta, joten Tukes esittää vielä lisättäväksi sanan ”veloituksetta” asiantuntija-apu-sanan jälkeen.

Jätelain markkina- ja turvallisuusvalvontaa koskevaan pykälään ei ole ehdotettu otettavaksi erikseen mainintaa PPWR:ään Tukesin valvonnan osalta, vaan Tukesin tehtäviin kuuluu edelleen pakkausten markkina- ja turvallisuusvalvonta ja PPWR:n valvontaa on ajateltu täsmennettävän valtioneuvoston pakkauksia ja pakkausjätettä koskevaa asetusta (1029/2021) muuttamalla.

Tukes valvoisi ehdotuksen mukaan muun ohella PFAS-aineiden rajoituksia kontaktimateriaalipakkauksissa (PPWR 5.5 artikla) sekä uudelleenkäytettäviä pakkauksia koskevia vaatimuksia myös käytettäessä niitä elintarvikkeiden pakkaamiseen (PPWR 11 artikla).

PFAS rajoituksen valvontaan liittyen luonnoksen sivulla 28 kappaleessa ”5.1 Vaihtoehdot ja niiden vaikutukset ” todetaan, että vaihtoehtoisesti PFAS-aineiden valvonta voitaisiin osoittaa myös elintarvikevalvontaviranomaiselle. Perusteluna valvontatehtävän osoittamiseksi Tukesille tuodaan ainoastaan esille komission vailla mitään oikeudellista sitovuutta ja lisäksi luonnostasolla oleva suositus jäsenvaltioille, jossa on viitattu siihen, että valvonta voitaisiin tarvittaessa siirtää elintarvikevalvontaviranomaiselle, jos pakkauksesta voi olla EU:n kontaktimateriaaliasetuksen (EU) 1935/2004 mukainen riski elintarvikkeelle [jäsenvaltioiden jätekomitean kokouksessa 16.1.2026 / Commission Notice -dokumentin luonnoksessa].

Viitattu komission suositusluonnos, jonka osalta oli lisäksi varhaisemmassa julkisuuteen vuotaneessa luonnosversiossa päädytty vastakkaiseen lopputulemaan (vuotanut joulukuussa 2025, päivittämätön), ei ota huomioon mm. kansallisia olosuhteita ja mahdollisuuksia valvonnan järjestämiseksi. Tukes ei myöskään ole ainoa markkina- ja turvallisuusvalvontaviranomainen Suomessa, vaan elintarvikevalvontaviranomaisilla on jo nyt eräitä markkina- ja turvallisuusvalvontatehtäviä (vrt. laki eräiden tuotteiden markkina- ja turvallisuusvalvonnasta (1137/2016) 4 §). Tukesin näkemyksen mukaan em. valvontatehtävät tulisivat osoittaa elintarvikevalvontaviranomaisille, joille jo nyt kuuluu elintarvikekontaktimateriaalien valvonta ja joilla on jo osaaminen ja paras kyky ryhtyä tarvittaessa pikaisiin toimenpiteisiin tilanteissa, joissa ihmisten terveys saattaa vaarantua.

Nyt ehdotetulla järjestelyllä valvonnan rajapinta yksittäisessä tapauksessa jää epäselväksi ja epäselvyys voi vaarantaa ihmisten terveyden.

Esitysluonnoksen sivulla 42 viitataan vastaavalla tavalla komission luonnosdokumenttiin ja todetaan Tukesin tehtäväksi PPWR 5 artiklan valvonnassa tehdä lopullinen arvio siitä, milloin PFAS-aineiden siirtyminen elintarvikkeeseen pakkauksista on mahdollinen. Tämän riskin arvioinnissa markkina- ja turvallisuusvalvontaviranomainen tarvitsee Ruokaviraston asiantuntija-apua. Tukesilla ei ole nykyisten pakkausjäteasetuksen (1029/2021) mukaisten valvontatehtävien kautta kertynyt lainkaan kokemusta eikä osaamista elintarvikkeiden kautta ihmisille aiheutuvien riskien hallinnasta tai elintarviketurvallisuuslainsäädännöstä. Esityksessä myös nimenomaisesti todetaan viranomaisvaikutusten arvioinnin yhteydessä, että uusien velvoitteiden valvonta esitettyyn työnjakoon perustuen vaatisi Tukesilta laaja-alaista perehtymistä myös elintarvikelainsäädäntöön (ks. luonnoksen s. 25). Resursseja tällaisen sääntelyn omaksumiselle ei kuitenkaan ole toistaiseksi osoitettu.

Tukes esittääkin huolensa erityisesti ihmisten terveyden suojelun tasosta ajatelleen mahdollisia kiireellistä puuttumista vaativia tilanteita, joissa valvontaviranomaiset joutuvat konsultoimaan toisiaan ja käyttämään resurssejaan toimivaltakysymysten ratkaisemiseen. PPWR johdannossa (kohta 21) todetaan, että elintarvikepakkausmateriaaleissa olevat PFAS-yhdisteet johtavat väistämättä ihmisten altistumiseen PFAS-aineille (kohta 27) ja että PFAS-rajoitus perustuu kemikaali- ja elintarviketurvallisuuteen liittyviin syihin, eikä perusteisiin, jotka vaikuttavat kielteisesti pakkausten kestävyys. Kovin suurta painoarvoa työnjaosta päättämiseksi ei tulisi antaa sille, että PPWR:n rajoitukset voivat mennä pidemmälle kuin elintarvikekontaktimateriaaleja koskevat rajoitukset tai komission ohjeelle. On jäsenvaltioiden tehtävänä nimetä valvontaviranomaiset. Edelleen asetuksen johdannon mukaan (kohta 172) markkinavalvontaviranomaisten ei tule arvioida pakkausmateriaalista elintarvikkeeseen siirtyvien PFAS-aineiden terveystarvettä. Asioiden siirtämisestä elintarvikeketjun valvontaviranomaiselle säädetään erikseen PPWR 58.2 artiklassa. Edellä mainitut PPWR velvoitteet ja valvonta kohdentuisivat nimenomaan elintarvikeketjun toimijoihin ja pääasiassa ihmisten terveystarvettä arviointiin ja puoltaisivat markkinavalvonnan järjestämistä ehdotuksesta poikkeavalla tavalla.

Vastaavista syistä Tukes ehdottaa, että PFAS-rajoituksen valvonnan ohella elintarvikevalvontaviranomaiset valvoisivat 11 artiklan uudelleenkäytettävän pakkauksen vaatimusten täyttymistä silloin, kun pakkauksen pääasiallinen käyttötarkoitus on toimia elintarvikekontaktimateriaalina. Tämä olisi käytännössä vastaava työnjako kuin 7 artiklan valvontaan on esitetty kunnan elintarvikevalvontaviranomaisen ja Tukesin välillä.

Tukesin uusien valvontatehtävien ehdotetaan kattavan myös PPWR 25 artiklan mukaisia tiettyjä pakkausmuotoja koskevat rajoitukset, joita on täsmennetty PPWR:n liitteessä V.

Tukesin näkemyksen mukaan PPWR 25 artiklan valvonta sopisi selkeämmin elintarviketurvallisuusvalvontaviranomaisen valvottavaksi, vaikka kyse onkin markkinavalvonnasta. Käytännössä 25 artiklan noudattamisen valvonta kohdistuisi suurelta osin pieniin majoitus- ja ravitsemusalan toimijoihin. Valvontavastuun laajentaminen nykyisestä elintarvikeketjuun edellyttäisi Tukesilta merkittävää lisäresursointia tarkastustoimintaan. Kyseiset toimijat ovat samalla pääosin samoja, joille myönnetään elintarvikelainsäädännön mukaiset hyväksynät tai rekisteröinnit ja joita kuntien terveystarkastajat jo valvovat paikan päällä. Tämän tyyppinen ravitsemus- ja ravintola-alan toimijoiden valvonta ei myöskään vastaa Tukesin nykyistä roolia tuotteiden markkinavalvontaviranomaisena.

Jos em. valvontatehtävä kuitenkin päätetään osoittaa Tukesille, esittää Tukes jätelain 24 a §:ään lisättäväksi uuden momentin, jossa säädettäisiin kunnan elintarviketurvallisuusviranomaisen ilmoitusvelvollisuudesta Tukesille, jos valvonnassa havaitaan merkittäviä puutteita PPWR 25 artiklan noudattamisessa. Säättämällä tämän tyyppisestä tarkoituksenmukaisesta viranomaisyhteistyöstä PPWR 25 artiklan valvonnassa tuettaisiin viranomaisten valvontaresurssien kohdentamista ja valvonnan vaikuttavuutta.

25 §. Muut valvontaviranomaiset

Ehdotetun muutoksen mukaisesti lupa- ja valvontavirasto valvoisi PPWR 27 artiklassa säädettyjä uudelleenkäyttöjärjestelmiä koskevia velvoitteita eli järjestelmien vaatimusten mukaisuutta. Tukesin tehtäväksi ehdotetaan tämän ohella valvoa jätelain 25 a §:n sekä pakkausjäteasetuksen 23 §:n

nojalla PPWR 26 artiklassa säädettyjä uudelleenkäyttöjärjestelmän kuvaamista koskevien vaatimusten noudattamista. Käytännön työnjakoa on kuvattu luonnoksen sivulla 41–42 seuraavasti:

”Lupa- ja valvontavirasto valvoisi jätelain 25 §:ään ehdotetun muutoksen mukaisesti pakkausasetuksen 27 artiklassa säädettyjä uudelleenkäyttöjärjestelmiä koskevia velvoitteita, joten Tukesin 26 artiklaa koskeva valvonta kohdistuisi pääosin siihen, että uudelleenkäytettävän pakkauksen saataville asettaja on huolehtinut siitä, että pakkauksille on olemassa uudelleenkäyttöjärjestelmä ja että kyseinen järjestelmä on kuvattu uudelleenkäytettävää pakkausta koskevissa teknisissä asiakirjoissa.”

Tukes toteaa, että sen tiedossa ei ole, eikä työnjakoa koskevissa viranomaiskeskusteluissa ole tuotu esille, mitä Tukesin valvonnan kohdistuminen ”pääosin” tiettyjen uudelleenkäyttöjärjestelmään kytkeytyvien velvoitteiden valvontaan tarkoittaa ja millä tavalla Tukesin valvontatehtävät uudelleenkäyttöjärjestelmien valvonnassa on ajateltu laajentuvan teknisten asiakirjojen muodollisten tarkastusten ulkopuolelle. Selvyyden vuoksi Tukes pitääkin tärkeänä, että tekstistä poistetaan sivun 41 edellä lainatussa kappaleessa oleva sana ”pääosin”.

Tukes esittää, että hallituksen esitykseen kirjataan selkeästi, että Tukesin tehtävä 26 artiklan valvonnassa on varmistaa, että ko. dokumentit ovat valmistajalla olemassa. Säännöksessä viitatu tekniset asiakirjat ovat valmistajan laatimia asiakirjoja, joita markkinavalvontaviranomainen voi tarvittaessa pyytää valmistajalta valvontaa varten. Tukesin valvonnassa ei miltään osin varmistettaisi sitä, että uudelleenkäyttöjärjestelmää koskeva dokumentointi on oikein, vaan tämä valvontatehtävä tulisi osoittaa kokonaisuudessaan LVV:lle, mukaan lukien tarvittaessa 26 artiklan 1 kohdan valvonta, joka kohdentuu itse uudelleenkäyttöjärjestelmiin. Tällä hetkellä luonnoksen sivulla 27 oleva kuvaus Tukesin uudelleenkäytettävien pakkausten valvonnasta on omiaan hämärtämään Tukesin valvonnan laajuutta ja valvontatehtävien jakoa uudelleenkäyttöjärjestelmiä koskevien vaatimusten osalta. Kohdassa todetaan yhtäältä, että LVV valvoisi 27 artiklan velvoitteita ja ”Tukes puolestaan valvoisi osana uudelleenkäytettävien pakkausten markkinavalvontaa, että näiden pakkausten vaatimustenmukaisuuden arviointi on asetuksessa säädetyn mukaista.” Tämä viittaa ainoastaan Tukesin PPWR 11 artiklan mukaisiin markkinavalvontatehtäviin.

Näin ollen Tukes ei pidä myöskään esitettyä artikloittain rajattua valvontatehtävien jakoa ylipäänsä tarkoituksenmukaisena uudelleenkäyttöjärjestelmiin liittyen.

Tukes toteaa lisäksi, että pykälää koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa on luonnoksen sivulla 34 virheellinen viittaus. Viittauksen tulisi olla 26 artiklan 2 kohtaan, ei kyseisen artiklan 3 kohtaan.

46 §. Tuottajan vastuu jätehuollosta ja sen kustannuksista

Ei lausuttavaa.

48 §. Tuottajavastuun piiriin kuuluvat tuotteet ja tuottajat

Ei lausuttavaa.

52 §. Toimet uudelleenkäytön edistämiseksi ja jätteen synnyn ehkäisemiseksi

Ei lausuttavaa.

55 §. Tuottajan rekisteröitymisen varmistaminen

Ei lausuttavaa.

61 §. Eräiden tuotteiden tuottajilta ja tuottajayhteisöiltä vaadittava vakuus

Ei lausuttavaa.

63 §. Tuottajayhteisön toiminta

Ei lausuttavaa.

63 a §. Tuottajien maksusuudet ja niiden mukauttaminen

Ei lausuttavaa.

66 a §. Tuottajan tai muun toimijan valtuutettu edustaja

Ei lausuttavaa.

68 §. Juomapakkausten palautusjärjestelmän perustaminen ja järjestelmään liittyminen

Ei lausuttavaa.

101 §. Hakemus tuottajarekisteriin hyväksymiseksi

Ei lausuttavaa.

102 §. Tuottajarekisteriin hyväksymisen edellytykset

Ei lausuttavaa.

122 §. Tiedonsaantioikeus

Tukes katsoo, että PPWR:n markkinavalvontaan sovellettavaksi tuleva tiedonsaantioikeuksia koskeva markkinavalvontalain 8 § on riittävä, eikä muutoksia ole tarvetta tehdä tämän osalta jätelain 122 §:ään. Jos muussa valvonnassa tullaan soveltamaan ainoastaan jätelakia, on myös kunnan elintarvikevalvontaviranomaisten osalta syytä varmistua, että tarvittavat tiedot on oikeus saada PPWR:n valvontaa varten. Samoin Tukesilla ja kunnan elintarvikevalvontaviranomaisilla tulee olla säädettyinä riittävät oikeudet luovuttaa toisilleen myös salassa pidettävää tietoa PPWR 26 ja 27 artiklan velvoitteiden valvontaa varten.

126 §. Rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaiseminen

Ei lausuttavaa

128 §. Tuottajavastuuta koskevan rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaiseminen

Ei lausuttavaa.

144 §. Maksut

Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi kunnalle oikeus periä valvontamaksu 25 a §:n mukaisesta elintarvikepakkauksiin liittyvästä markkinavalvonnasta (2 momentin uusi 5 kohta).

Tukes nostaa esille, että sille on ehdotettu vastaavien velvoitteiden markkinavalvontatehtäviä muiden pakkausten osalta, ilman vastaavaa oikeutta periä valvontamaksuja. Tukesin käsityksen

mukaan tämä ero johtuu pääasiassa siitä, että valtakunnallisen viranomaisen markkinavalvonta rahoitetaan lähtökohtaisesti budjettivaroin, kuten luonnoksen sivulla 18 on todettu. Kyseinen järjestely voi johtaa toimijoiden tasavertaiseen kohteluun liittyviin haasteellisiin käytännön soveltamistilanteisiin. Käytännössä voi tulla vastaan esim. tilanteita, joissa Tukes ja kunnan viranomaiset tekevät yhteistarkastuksen laitoksessa, joka valmistaa sekä elintarvike- että muita pakkauksia, jolloin vain kunta veloittaa maksun täsmälleen samasta valvonnasta. Koska kunnat soveltavat valvonnassaan markkinavalvontalakia, on kunnilla Tukesin käsityksen mukaan myös Tukesia vastaavasti markkinavalvontaviranomaisena mahdollisuus laskuttaa merkittävästi vaatimustenvastaisen tuotteen testaus- ja hankintakulut markkinavalvontalain 10 §:n nojalla.

Laki verkon välityspalvelujen valvonnasta annetun lain 1 ja 17 §:n muuttamisesta ja pykäläperustelut

1 §. Digitaalisten palvelujen koordinaattori ja muut toimivaltaiset viranomaiset

Ei lausuttavaa.

17 §. Eräiden verkkoalustojen tarjoajien seuraamusmaksut

Ei lausuttavaa.

Valtioneuvoston asetus pakkauksista ja pakkausjätteistä annetun valtioneuvoston asetuksen 23 §:n muuttamisesta ja pykäläperustelut (HE-luonnos luku 7)

23 § Markkinavalvonta

Tukesin pakkauksiin liittyvien valvontatehtävien laajentuessa PPWR:n säännösten voimaan tullessa, esitetään valtioneuvoston asetuksen 23 §:ään kirjattavaksi kaikki ne PPWR:n artikkelit, joiden osalta Tukes olisi markkinavalvontaviranomainen.

Liittyen PPWR 26 artiklan valvontaan, luonnoksen sivulla 41 on ehdotetussa 23 §:n pykälätekstissä käytetty virheellisesti termiä ”vaatimuksenmukaisuusilmoitus” sen sijaan, että viitattaisiin ”teknisiin asiakirjoihin”. PPWR:ssä ei ole vaatimuksenmukaisuusilmoitusta, vaan PPWR:n 26 artiklan 2 kohdan sanamuodon mukaisesti uudelleenkäyttöjärjestelmä tulee kuvata osana PPWR 11 artiklan 3 kohdassa viitattuja ”teknisiä asiakirjoja”. Tämä tulisi korjata luonnoksen sivulle 41 sekä kirjata oikein mahdolliseen pykälätekstiin.

Ks. lisäksi kommentit yllä liittyen jätelain 24 a ja 25 §:iin ja Tukesille osoitettuihin valvontavastuisiin.

Muut kommentit

Mahdolliset muut kommentit HE-luonnokseen

Resurssit:

Esitysluonnoksen sivulla 44–45 käsitellä valvontaan tarvittavia lisäresursseja ja sen suhdetta talousarvioon. Tukes on täytäntöönpanon valmistelun yhteydessä toimittanut arvion

lisäresurssitarpeesta (1,5 htv vuodesta 2026, 1 htv vuodesta 2028 ja 1 htv vuodesta 2029 alkaen sekä vuosittain noin 20 000 euron määrärahaa testaus- ja analyysikuluihin ja kertaluonteisesti noin 80 000 euron panostusta järjestelmäkehitykseen, ks. s. 25) ja katsoo, että tätä vähempi resurssi mahdollisesti vaarantaa asetuksen tarkoituksen toteutumisen ja sillä voi olla haitallisia vaikutuksia mm. kiertotalouteen, huolimatta siitä, että Tukes pyrkii resurssien uudelleen suuntaamiseen ja valvonnan tehostamiseen. Tukesin valvontatehtävät ovat lakisääteisiä, eikä niistä ole mahdollista luopua. Ehdotuksessa todetaan, että lisäresurssitarvetta tarkastellaan uudestaan osana vuoden 2027 talousarvioesitystä sekä julkisen talouden suunnitelman vuosille 2028–2031 valmistelun yhteydessä.

Tukes pitää tärkeänä esitysluonnoksessa mainitun mukaisesti seurata voimavarojen tarvetta lakimuutoksen toimeenpanon edetessä ja toteaa samalla, että seurantakriteerit tulisi määritellä selkeästi etukäteen ja seurantajakson tulisi olla riittävän pitkä, koska osa resurssitarpeista syntyy vasta vuodesta 2029 alkaen. On huomattava, että Tukes tarvitsee lisäresursseja jo kuluvan vuoden 2026 aikana asetuksen toimeenpanoon liittyviin viestintä- ja neuvontatehtäviin kattaen myös neuvonnan ja viestinnän niistä velvoitteista, jotka tulevat voimaan myöhemmin.

Viittaus SUP-direktiiviin:

Luonnoksen yleisen osan perusteluissa sivulla 12, otsikon ”2 Pakkausasetuksen tavoitteet ja pääasiallinen sisältö / Kansallinen liikkumavara” alla on seuraava teksti:

”... Koska SUP-direktiivin mukaiset kansalliset täytäntöönpanotoimenpiteet voivat olla vähemmän rajoittavia kuin markkinoille saattamista koskeva kieltö, pakkausasetuksen olisi oltava ensisijainen suhteessa SUP-direktiiviin siltä osin, kun kyse on kertakäyttöisten muovipakkausten määrän vähentämisestä ympäristössä.”

Tekstiä olisi syytä tarkentaa siten, että esityksessä kerrotaan, että kyse on vuonna 2030 voimaan tulevista velvoitteista. PPWR:n mukaan olemassa olevat kansalliset markkinoille saattamista koskevat kiellot voidaan säilyttää vuoteen 2030 saakka, jonka jälkeen ne on kumottava. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin edelleen pitää voimassa PPWR liitteessä V olevaan 2 ja 3 kohtaan liittyviä pakkauskieltoja ja -rajoituksia, jotka eivät kuulu PPWR:n soveltamisalaan (ns. 5 % sääntö muovin määrästä), ja vain, jos tällaisilla rajoituksilla pannaan täytäntöön SUP-direktiivin (EU) 2019/904 4 artikla (PPWR johdanto-osan kohta 180, 67(1)(a) ja 70(4) artiklat).

Ympäristövaihtamät:

Tukes esittää lisäystä luonnoksen yleisperusteluissa esitettyyn taulukoon (s. 13, Taulukko 2). Otsikon ”Sellaisenaan sovellettavat, täysin harmonisoidut artiklat” alle tulisi lisätä 14 artikla (ympäristövaihtamät). Se puuttuu nykyisellään taulukosta kokonaan.

Seuraamusmaksut:

Yleisperusteluissa sivulla 21 käsitellään seuraamuksia PPWR:n rikkomisesta. Näiltä osin Tukes ehdottaa tarkennusta markkinoille saattamista koskevan terminologian osalta. Sivun 21 toiseksi viimeisessä kappaleessa viitataan tuotteen ”valmistamista ja markkinoille asettamista” koskevaan

markkinavalvontalain 18 §:n kieltoon. Oikea viittaus olisi tuotteen valmistamista ja markkinoille saattamista ja asettamista saataville markkinoilla koskeva kiello.

Samassa kappaleessa myös todetaan, että markkinavalvontalaissa ei ole hallinnollista seuraamusmaksua koskevaa sääntelyä ja näin ollen pakkausasetuksen 24–26 artiklan rikkominen ei olisi hallinnollisen seuraamusmaksun piirissä. Selvyyden vuoksi Tukes toteaa, että markkinavalvontalaissa ei säädetä hallinnollisesta seuraamusmaksusta, vaan tästä säättäminen on jätetty kunkin markkinavalvontalain soveltamisalaan kuuluvan tuotekohtaisen säädöksen varaan. Hallinnollinen seuraamusmaksu on säädetty mm. markkinavalvontalain soveltamisalan piiriin kuuluville kuluttajatuotteille. Hallinnollisen seuraamusmaksun osalta Tukes soveltaisi siis jätelakia markkinavalvontalain ohella.

Tukes kannattaa hallinnollisen seuraamusmaksun ottamista jätelakiin myös eräiden Tukesin valvomien velvoitteiden noudattamisen tehosteena (esim. toistuvat puutteet tuotteiden vaatimustenmukaisuudessa), mutta pitää tarkoituksenmukaisena säätää näistä seuraamuksista samassa yhteydessä, kun jätelakia ollaan muuttamassa kiertotalouslaiksi.

Putkonen Tiina
Turvallisuus- ja kemikaalivirasto

Raitala Suvi
Turvallisuus- ja kemikaalivirasto